

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON TWEET ATILMADI DAHA!
TWITTER SANSÜRÜ

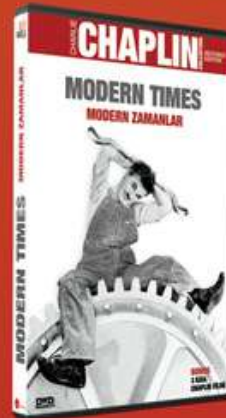
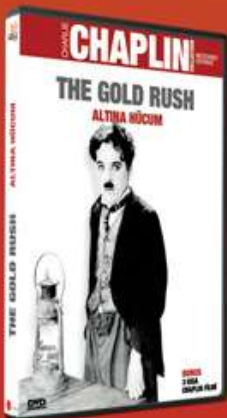
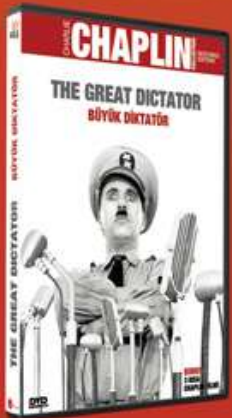
EN SEVDİĞİNİZ OYUNCULAR, EN SEVDİĞİNİZ YÖNETMENLERİN
EN İYİ FİLMLERİNDE EVİNİZDE

BAŞKA SINEMA SEÇKİSİ
ÖZEL ARŞİVLİK
KUTULARIYLA DVD'DE

CHARLIE CHAPLIN COLLECTION

RESTORED EDITION

KARANLIKTA DANS

DAHA ÇOK KISA BİR ZAMAN ÖNCE, LARS VON TRIER'İN
"İTİRAF"INI (NYMPHOMANIAC) YASAKLADILAR...
AHLAKIMIZI KORUMAK İÇİN! ŞİMDİ TWITTER'I DA KAPATTILAR...
AMA BU SEFER KENDİLERİNİ BİZDEN KORUMAK İÇİN!

Biz de onlara, inadına, Lars Von Trier'in başka bir filminden
(Karanlıkta Dans / Dancer In The Dark) cevap verelim...

*"Bu son şarkı diyorlar;
Çünkü bizi tanımıyorlar.
Sadece biz izin verirse,
son şarkı olur..."*

Ve bu da bizden olsun;
Biz karanlıkta bile dans ederiz...
Oysa siz dansın anlamını bile bilmezsiniz!!!

Siz kendi halkından korkan 'yöneticiler'... Bugünü unutmayın...
Kurmaya çalıştığınız o derin karanlığın bir işe yaramayacağını
anlamaya başlayacağınız günlerin başlangıcıdır bugün!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS
LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK,
ALİ ULVİ UYANIK, JANET BARIŞ, İLHAN YURTSEVER, KAAAN KARŞAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Hazine Avcıları (The Monuments Men);
Soğuk; Non-Stop; Mavi Ring; Ammar.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan'ın, Charlie Chaplin'in 100. yıl kutlaması
için seçtiği film "Mösyö Verdoux" (Monsieur Verdoux)...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Volker Schlöndorff'un Günter Grass uyarlaması: "Teneke
Trampet" (Die Blechtrommel)... Okan Arpaç imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

23 Mart 1994'de hayatını kaybeden Giulietta Masina'yı
en iyileriyle hatırlıyoruz... İlhan Yurtsever imzasıyla.

26 TOPAZ

'Din' kavramıyla eğlenen bu belgeseli bulup izleyin:
"İlahi Komedi" (Religulous)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Kapalı Devre (Closed Circuit);
Tamam Mıyız?; Öyle Sevdim Ki Seni.

34 GENÇ VE MASUM

The Ringo Jets'in 'Gezi'ci video klibi:
"Spring Of War"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HAZİNE AVCILARI

ORİJİNAL ADI

The Monuments Men

YÖNETMEN George Clooney

OYUNCULAR George Clooney,

Matt Damon, Cate Blanchett,

Bill Murray, John Goodman,

Bob Balaban, Jean Dujardin,

Hugh Bonneville, Dimitri Leonidas

YAPIM 2014 ABD-Almanya

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM Tiglon (Fox)

GEORGE CLOONEY
İMZALI "HAZİNE
AVCILARI", İKİNCİ
DÜNYA SAVAŞI
SIRASINDA
NAZİLERİN
EL KOYDUKLARI
SANAT ESERLERİNİ
TAKİP EDİYOR.

HİTLER'İN SANATA DÜŞKÜN BİRİ OLDUĞU BİLİNİR. AKADEMİYE GİRMEK İSTİYİP KABUL EDİLMEMİŞ OLMASININ HIRSINI BAŞKA ALANLARA YÖNELTİĞİ GİBİ YORUMLAR YAPILIR HATTA. TARİHE 'ÖYLE OLMASAYDI'LI BAKIŞLAR ATMAK PEK anlamlı değildir aslında, faşizmi diktatörlerin kişilik özelliklerine indirgemek de. Yine de Nazi iktidarının sanatla kurduğu ilişkide bunun da payı vardır belki. Futbolcu olamamışların sanatla ilişkisine benzemediği kesin.

George Clooney'nin son filmi "Hazine Avcıları", Nazilerin işgal ettikleri ülkelerde el koydukları sanat eserlerini takip ediyor. İkinci Dünya Savaşı'nın bitmeye yaklaştığı, Nazilerin çekilmeye başladığı dönemde, Amerikan ordusu bir grup sanat tarihçisi, küratör ve mimardan oluşan ekiple sanat eserlerini korumaya karar veriyor. Böylece askerlikle alakası olmayan, savaş döneminde de eserleri yenilemekle, üniversitede ders vermekle, kimisi de sanat hırsızlığıyla iştigal etmiş yedi kişilik tim oluşturuluyor. Filmin genel havası bir savaş filminden çok soygun filmine benzediğinden, ekibin kurulması da bu türdeki izleği takip ediyor. Her biri değişik yetenekteki adamlar tek tek ikna ediliyor, haritalar ele alınıp planlar yapılıyor. Amaç, insanlığın birikiminin köşetaşlarının saklandığı yerleri bulmak ve onları tanıyıp ait oldukları, yani alındıkları yerlere geri göndermek. Naziler işe önce Yahudi koleksiyoncularla başlamış, giderek müzeleri de dahil ettikleri bir toplama yapmışlar. Sanat tarihinin en büyük koleksiyonu böyle ortaya çıkmış. Tek sorun, nerede olduklarının bilinmemesi. Önce Fransa'nın çeşitli yerlerine dağılan uzmanlar bu bilgiye ulaşmaya çalışıyor. Rota giderek Almanya topraklarına kırılıyor. Bir yandan da yeni bir rekabet ortaya çıkıyor: Karadan Almanya içlerine ilerleyen Sovyet ordusu da bu sanat eserleriyle ilgilendiğinden, onlardan önce depoları bulmak çok önemli.

Filmin çatışması, konusu biraz karışık ama onun dışında da karakterler, düğümler, çözümler, dönüşümler olabildiğince zayıf. Tam olarak nasıl bir film olduğuna, nasıl bir duyguyla ilgilendiğine

karar verebilse, belki seyircisi de bilip havasına girecek. Geleneksel film trüklerine bolca başvuruyor başvurmasına. Kimileri birtakım eserlerle kişisel ilişkiler kuruyor mesela, çocukken yaşadığı kentteki müzedeki bir portre gibi. İşe ilk başlarken yola çıktıkları resimlerden sonra, hepsi için kritik hale gelen ise, bir Meryem Ana heykeli. Onu savunurken içlerinden birinin ölmesinin herhalde seyircinin de katıldığı bir duygusal etki yaratması bekleniyor. Ama yok. Film ne yapsa bu kovalamacanın heyecanını perdenin ötesine iletmeyi başaramıyor. Asker değil, bu işin uzmanı olduklarından kuşku olmasa da, kahramanların görevdeki motivasyonları bile epey zayıfken, seyirciyi nasıl motive etsinler?

Mevzubahis avın mantığı epey kuşkulu. Başta, Nazilerin sanat eserlerini nereye sakladıklarını bulmak üzere yola çıkıyorlar. Giderek, Nazilerin aslında müzeleri soysa da eserlere zarar vermeyi amaçlamadıkları, iz sürerken daha çok öne çıkmaya başlıyor. Yanmış bir Picasso çerçevesinin bulunması gibi, modern kimi ressamların ve antifaşistlerin eserlerinin yok edilmesi bile küçük bir ayrıntı mesela. Göreve çıktıktan sonra Alman ordusunun çekilirken her şeyi yok etme emri aldığını öğreniyorlar, ki bu yaptıkları işi daha anlamlı hale getirecek elbette. Ama başta bunu bilmedikleri kesin. Bir tek olasılık var, öncelikli hedefin resimlere Sovyet ordusundan önce ulaşmak olması. Bunu ancak sonlara doğru görüyoruz, orada da bu yarışa ikna olmak için elimizdeki veri, sanat eserlerinin Leningrad'a götürülmesini önlemek. Çünkü bu ekibin amacı, onları alındıkları yere döndürmek. Dolayısıyla Leningrad'a götürmek, asık suratlı Sovyet askeri imgesiyle de desteklenince neredeyse Nazilerin yaptığına benzer bir hırsızlık olarak algılanmalı, filme göre. İnsanlığın bu birikimi, yıkıma ve yağmaya açık topraklarda durmasın da, Leningrad'da bir müzede sergilenmesi, kimsenin görmeyeceği koleksiyona iade edilmesiyle karşılaştırıldığında neden daha büyük bir yıkım?

**“HAZINE AVCILARI”NIN
İLGİNÇ BİR HİKAYE
ANLATTIĞI, ÖZELLİKLE
YAŞANMIŞ OLAYLARA
DAYANDIĞI
DÜŞÜNÜLÜRSE, KAĞIT
ÜSTÜNDE DİKKAT
ÇEKİCİ BİR SENARYO
OLDUĞU GERÇEK.**

Bu “Hazine Avcıları”nın ilgilendiği bir soru değil. Yine de Sovyetlere ayrılmış bölgedeki depodan eserleri kaçııp yerine Amerikan bayrağı asmak, bir cevap sayılabilir. İkinci Dünya Savaşı filmleri içinde, Avrupa’nın ve Almanya’nın özgürlüğü için fedakarlıkla savaşan Sovyet ordusuna bu kadar düşman film herhalde az bulunur.

Fransız küratör Claire’i (Cate Blanchett), New York’taki Metropolitan müzesi görevlisi James Granger’ın (Matt Damon) bir türlü ikna edememesi bile içlerinde oldukları çelişkiyi düşündürmüyor demek. Claire bilgileri ısrarla vermezken, haklı olarak soruyor, “Neden size söyleyeyim? Alıp ülkenize götürün diye mi?” Fransa’nın, Amerika’nın, sömürgecilik tarihi olan bütün ülkelerin müzelerinde örneğine rastlanmayan bir durum değil ne de olsa,

Metropolitan dahil.

“Hazine Avcıları”nın ilginç bir hikaye anlattığı, özellikle yaşanmış olaylara dayandığı düşünülürse kağıt üstünde dikkat çekici bir senaryo olduğu inkar edilecek bir şey değil. Ama her dönüm noktası bu kadar eğreti duran bir aksiyon izleyince, sonuç için aynı şeyleri söylemek çok güç. Clooney, politik film kariyerinde nedense gölgesinde durmaktan vazgeçmediği Amerikan bayrağına ne kadar sarılırsa, etkileyici işler yapmaktan o kadar uzaklaşıyor, ne yazık ki.

Tarihin ilginç ve sinema tarafından keşfedilmemiş bir sayfasıyla ilgilendiği kesin.

Sanatla ilgili bir filmin bu kadar yavan olması pek acı.

CHRIS HEMSWORTH NATALIE PORTMAN TOM HIDDLESTON VE DDİN ROLÜNDE ANTHONY HOPKINS

MARVEL

THOR

KARANLIK DÜNYA

MARVEL STUDIOS SİNEMA CHRIS HEMSWORTH NATALIE PORTMAN TOM HIDDLESTON VE DDİN ROLÜNDE ANTHONY HOPKINS "THOR: THE DARK WORLD" STELLAN SKARSGÅRD IDRISS ELBA CHRISTOPHER ECCLESTON ARIWALLA AKINLAUTY-AGRAALIE KATTEWINGS RAY STEVENSON ZACHARY LEVI TIANANBU ASANO JIMAE ALEXANDER ALI BENE RUSSO KASARAH HALLET FINK C.S.A. MIA BRYAN TYLER MARK SPOFFORD DAKE JORDAN KOLLETTES SPOFFORD JAKE LINDROSEN
KUTUP KAZANCI HENRY PASTORIDE MARICA DANIELLENTAL A.C.T. WYATT SMITH KAPU KAZANCI CHARLES WOOD GÖRÜNTÜ YÖNETMEN KRAIG MORICENTRAL A.C.T. YAPIMCI LARSEN MCEL COLETTLOW STANLEE YAPIMCI LARSEN ALAN FINE YAPIMCI LARSEN VICTORIA ALONSO ISHACKYILE YAPIMCI LARSEN LÖRGS D'ESPOSITO YAPIMCI LARSEN J.J.A. HWA DON PATEY VE ROBERT RUDAT GÖRÜNTÜ CHRISTOPHER YOST VE CHRISTOPHER MARCUS & STEPHEN MASFELLY YÖNETMEN ALAN TAYLOR

ŞİMDİ **Blu-ray 3D**™, **Blu-ray Disc**™ VE **DVD VIDEO**™ 'DE!

© 2014 MARVEL. www.marvel.com

SOĞUK

YÖNETMEN Uğur Yücel

UYUNCULAR Cenk Medet

Alibeyoğlu, Ahmet Rifat Şungar,

Valeria Skorokhodova,

Yulia Vanyukova, Yulia Erenler,

Ezgi Mola, Şebnem Bozoklu,

Rıza Sönmez

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 105 dk.

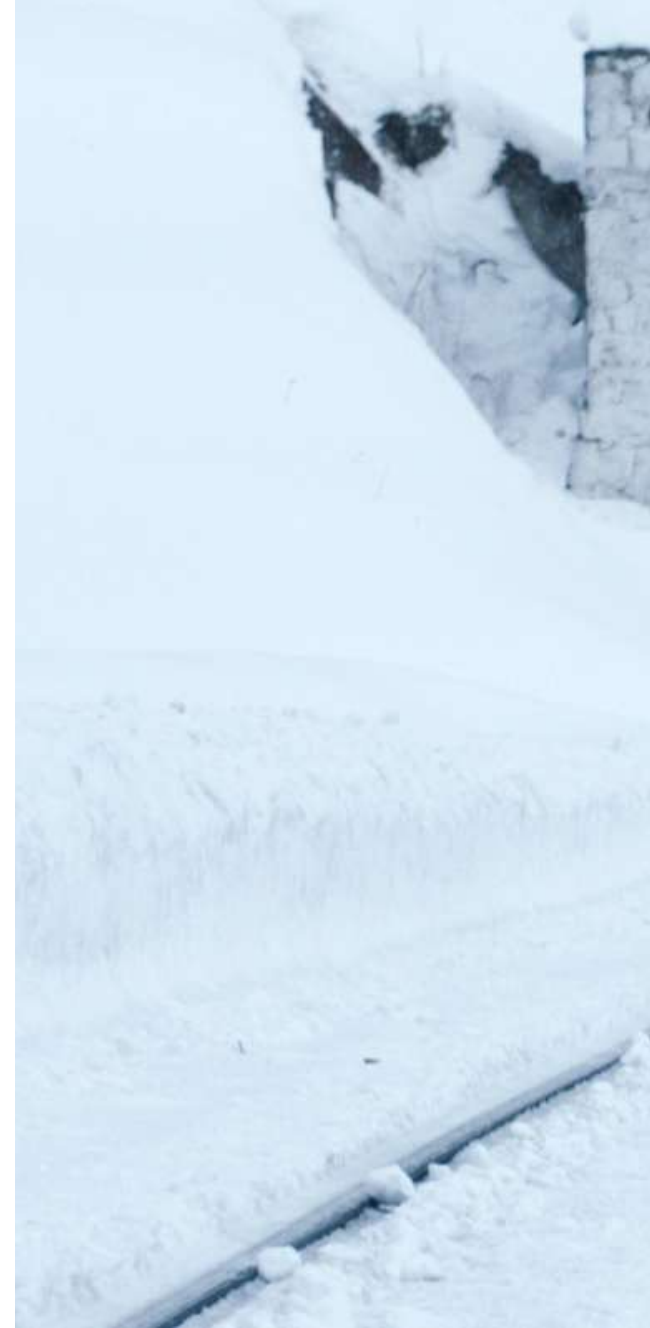
DAĞITIM UIP (TMC)

**UĞUR YÜCEL'İN
"SOĞUK"U,
'ERKEK' TOPLUMUN
DEĞİŞMEYEN/
DEĞİŞEMEYEN KATI
DÜNYASININ
RİYAKARLIĞINI
SESSİZ BİR ÇIĞLIK
GİBİ HAYKIRIYOR.**

UĞUR YÜCEL, YAŞADIĞIMIZ TOPRAKLARIN İNSANLARINI, EZİCİ ŞEKİLDE PEDERŞAHİ OLAN TOPLUMUN SERT MIZAÇLI erkeklerini ve doğduklarından itibaren kaderleri aile içinde çizilip önce kurban sonra da zorunlu işbirlikçi olan kadınları, derinlemesine inceleyen bir sanatçı. Teknoloji ne denli ilerlese ve dünya baş döndürücü hızla küçülse de, ailevi ve toplumsal roller hep aynı. Ve dogmaların buyurduğu kaskatı kurallar, görünürde hep erkekler lehine bir ikiyüzlülükle işliyor. Böylece, Yücel'in de hikayesinde isabetle destığı üzere, kadın cinselliği/üreme yeteneği, sadece erkeğin mutlu olması ve soyun devamı için kullanılan bir emtia. İşte bunun için de, bu topraklar sürekli çocuk doğurup hayatı boyunca sevişme ve orgazm nedir bilememiş kadınların acı öyküleriyle doludur.

"Soğuk"un yerli kadınları Fincan (Şebnem Bozoklu) ve Boncuk (Ezgi Mola), bahsettiğimiz kadınlardan ikisi. Ruhsal sorunları nedeniyle bir ara tedavi görmüş, durgun görünümlü demiryolları çavuşu Balabey'den (Cenk Medet Alibeyoğlu) üçüncü çocuğunu doğuracak Fincan da, yeni evlendiği Enver'le (A. Rifat Şungar) zifaf gecesi seks sorunları bataklığına gömülen Boncuk da, kapalı/dar bir yaşam alanına hapsedilmiş gibidir. Deneyimli Fincan Pollyanna'cılığa yatkın, Boncuk ise şiddetle tanışma döneminde: Karısına ilk dayağı tattıran ve ciddi psikopatlık belirtileri gösteren Enver, ağabeyi Balabey'den ise 'it gibi korkmaktadır'.

Yücel, kapalı, baskıcı, sert toplumun içsel şiddetini, doğa koşullarının sertliğiyle bütünleştirip, öyküsünü, iliklerinize kadar işleyen soğuğuyla amansız ve acımasız olduğu denli vahşi bir güzelliğe sahip kış mevsiminde anlatıyor. İnsan ilişkilerinin soğuğu yüreğinizi üşütürken, dışarıdaki soğuk keskince derinizin altına işliyor.

Ve "Soğuk"un üç yabancı kadını: Yücel, oyuncu olarak yer aldığı, Ali Özgentürk'ün yönettiği "Balalayka"da da anlatılan o çok üzücü hikayenin kadın kahramanını belli ki unutmamış. O filmde anlatılan, kadim SSCB'nin dağılmasını takiben kapitalist geçiş dönemindeki 'ekonomik boşluk'ta sıkıntıya düşen çoğu eğitimli kadının Türkiye'nin özellikle doğu-kuzey illerinde etlerini satmasının yarattığı trajik olaylardan biriydi. İşte "Soğuk"ta, Kars'ın pavyonlarından birinde çalışıp müşteri kaldıran Rus kız kardeşlerin yazgıları ile "Balalayka"daki o güzelim kadının benzeşiyor. Üç kadının hayatları zaten bu yabancı ülkede yeterince 'ağır' ve dramatikken, bir de, Balabey ve Enver'in müdahaleleriyle karanlık bir sona ilerliyor. Ancak, Yücel, bu müdahil olma hallerinde, iki erkeğin tamamıyla zıt ruh hallerini yansıtır.

'Göründüğü gibi olmayan' ülkemiz erkekini en zayıf (!) kabul edilen noktalardan yakalıyor! (Oysa bu zayıflıklar insan olmamızın doğal sonuçları)

"Soğuk", ona biçilen rol gereği kendi kadınına hasın olsa da, kendi toplumu dışında kalan bir kadınla birlikteyken hassasiyeti açığa çıkan kırılğan/duygusal erkek ile iflah olmaz derecede hasta ruhlu bir erkek üzerinden, 'erkek' toplumun değişmeyen/değişemeyen katı dünyasının riyakarlığını sessiz bir çığlık gibi haykırıyor.

Yaşam çizgimizi sürerken, başkalarının yazgılarını değiştirmeye çalışmamamız, yani suyun akışına müdahale etmememiz gerektiğine dair, evrensel bir temayı da kullanmış olan Yücel'in "Soğuk"una itirazım, içeriğine değil biçimine olacak. Dinginlik içinde daimi

gerginliği seyirciye geçiren Yücel, Rus kadınları iyice tanımamıza yönelik diyalogları kısaltabilir ve son bölümdeki bağ evi aksiyonunu azaltabilirdi. Çünkü, oyuncuların karakterleri giyinerek, yüzleri, bakışları, gözleriyle duygularını geçirebildikleri bir film olmuş zaten.

Valeria Skorokhodova, Yulia Vanyukova, Yulia Erenler, Slav esintisine sahipler. E. Mola ve Ş. Bozoklu, bu ülkenin kadını olmayı gayet iyi biliyor, uyguluyorlar. R. Şungar, ekranda her görünüşünde huzursuz ediyor. İlk kez tanıdığımız C.M. Alibeyoğlu ise, milyonlarca Anadolu erkeği gibi: 'Bir kapalı kutu'.

Filmin kamera arkasındaki yıldızı, fotoğraf sanatçısı da olan görüntü yönetmeni A. Emre Tanyıldız.

Yücel'in bir sahnede "Yazı Tura" yı TV'de göstererek anımsatması nedendi, tam anlayamadık.

**RUS KADINLARI
İYİCE TANIMAMIZA
YÖNELİK DİYALOGLARI
KISALTABİLİR
VE SON BÖLÜMDEKİ
BAĞ EVİ
AKSİYONUNU
AZALTABİLİRDİ
UĞUR YÜCEL.**

NON-STOP

YÖNETMEN Jaume Collet-Serra

UYUNCULAR Liam Neeson,
Julianne Moore, Scoot McNairy,
Michelle Dockery, Nate Parker,
Corey Stoll, Lupita Nyong'o,
Shea Whigham

YAPIM 2014 İngiltere-ABD-Fransa

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

JAUME COLLET-SERRA'NIN YÖNETTİĞİ
"NON-STOP", BİR HAVA
POLİSİNİN UZUN BİR
UÇUŞ ESNASINDA
YAŞADIĞI BİRKAÇ
SAATİ ANLATIRKEN
LIAM NEESON'DAN
YARARLANABİLİYOR.

SADECE UÇAKTA GEÇEN FİLMLERİN KENDİNİ TEK BİR MEKANA HAPSEDİP ORADAN HAREKET ETMESİ HER DAİM ZOR BİR durum. Mekanın kısıtlayıcı olması seyircinin de belli bir noktada kalıp tüm konsantrasyonunu aynı mekana çevirmesi, her detaya kıyasıyla hakim olmasıyla devam ettikçe yönetmene de çok iş düşer.

Jaume Collet-Serra'nın yönettiği "Non-Stop" bir hava polisinin uzun bir uçuş esnasında yaşadığı birkaç saati seyirciyi belli bir noktaya kadar aynı eksene alıp, bir noktadan sonra ise kendi haline bırakan bir yapıyla çıkıyor karşımıza.

Daha ilk sahnede içki içmekten kendini alıkoyamayan alkolik bir hava polisi olduğunu anlıyoruz Bill'in. Başta tipik bir uçuş yaşadığını zannetse de gizlice mesajlaştığı sistemden beklenmedik bir mesaj alıyor. Hesabına 150 milyon dolar yatırılmazsa uçaktaki herkesi yirmi dakika arayla öldürmekle tehdit eden bu mesajı başta ciddiye almayan Bill, ilk ölümle birlikte ne kadar ciddi bir tuzağın içerisinde olduğunu anlıyor.

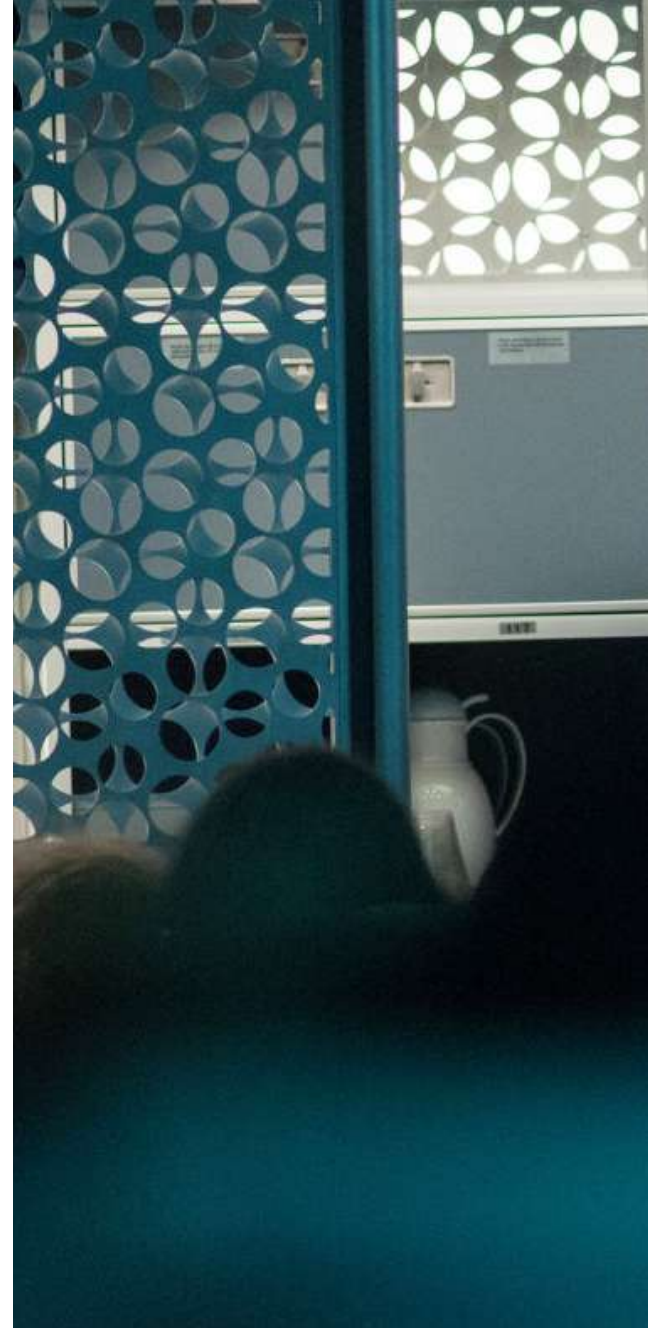
Bill sadece kendisine mesaj atıp tuzağa düşürmeye çalışanlarla değil, aynı zamanda yolcular ve kendi direktörleriyle de karşı karşıya kalıyor çoğu zaman. Bu durum da kimin kime ne kadar güvenebileceği gibi bir soru işaretiyle birlikte neredeyse filmin başından sonuna kadar süren bir yapıya işaret ediyor.

Filmi açılıştaki cazip kılan yirmi dakikada bir kimin ölecek olması meselesi. Yoksa yerin binlerce metre üzerinde kimsenin kimseyi kendini gizleyerek öldürmesi pek de mümkün değil. Bill'i ve onunla birlikte seyirciyi sürükleyen şey de senaryonun bir biçimde ölümlerin başlama ve sürme biçimine hizmet ederken inandırıcı olması. Neredeyse boş bir delik yok. Yapılan her şeyin bir karşılığı var. Yine de başta yakaladığı ritmi bir süre sonra kaybedip,

sadece Bill'in bir uçak teröristi olup olmadığı gibi bir konuya doğru evriliyor. Bu noktada muhafazakar Amerikalıların bir hava polisinden terörist yaratmayacaklarını da anlamak mümkün.

O hava polisi Amerikalı değil de başka bir milletten olsa belki evrilebilir ve başta masum görünen adam sonrasında terörist çıkabilirdi. Fakat tipik Amerikan dünyasında alkolik bile olsa hava polisinin kahraman olmama gibi bir şansı olmuyor.

Seyircinin ana motivasyonu da uçakta bu tuzağı kimin kurmuş olabileceği çünkü seyirci yolcuların aksine Bill'e baştan itibaren inanıyor. Böylelikle hem uçakta dolanan kamera hem de bazı anlar sürekli bir biçimde seyircinin aklının karışmasına neden oluyor çünkü tuzağı kimin kurmuş olabileceği son ana kadar net değil. İlk

andan beri Bill'in güvendiği Jen ile uçağın hostesi Nancy'ye kadar sürekli bir biçimde birilerinden şüphelenmek mümkün. Yönetmen bu anlamda bir duygu takibi yakalayarak seyircinin üzerine gidiyor.

Bill'in psikolojisi, kendi içerisindeki gelgitleri Atlantik'in üzerinden uçmakta olan 146 kişilik bir grubun güvenini sağlamaya yeterli değil. Bu yüzden de Bill özellikle aslında korumaya çalıştığı yolcularla karşı karşıya kaldığında öfkesine yeniliyor. Aldığı riskler, içinde olduğu yapının kendisine sürekli bir biçimde karşı olması da işini ayrıca zorlaştırıyor. Kendi içerisinde bir baba-kız hikayesi de barındıran "Non-Stop" ne romantik, ne de duygusal bir film, öyle bir dramatik yapısı yok. Sadece Bill'in bu işin içinden nasıl sıyrılacağını ve uçtakilerin akıbetini merak ediyorsunuz o

kadar. Bu merak duygusu sadece içi boş bir his bırakıyor film bittikten sonra. Bu yüzden de vakit geçirmekten öteye geçmiyor. Yine de arada gördüğümüz Julianne Moore ile Bill'i canlandıran Liam Neeson'ın aşırıya kaçmayan oyunculuğu filmin lokomotiflerinden biri oluyor.

Seyircinin "Evdeki Düşman" (Orphan) filminden bildiği yönetmen Jaume Collet-Serra bu kez elindeki kaynakları duygusal anlamda çok yetkin bir biçimde kullanamasa da fiziksel anlamda seyirciyi içine alabilmeyi başaran bir film çıkarıyor ortaya.

Türkçe çeviride mesajları altyazılı değil de direkt olarak okuyabilmek, seyircinin işini kolaylaştırıyor.

Oscar'lı Lupita Nyong'o da filmin kadrosunda fakat toplamda beş dakika bile görünmüyor.

**BU FILMI İZLERKEN,
SEYİRCİNİN ANA
MOTİVASYONU,
UÇAKTAKİ TUZAĞI
KİMİN KURMUŞ
OLABİLECEĞİ, ÇÜNKÜ
YOLCULARIN AKSİNE
HAVA POLİSİNE
İNANIYOR SEYİRCİ.**

MAVİ RİNG

YÖNETMEN Ömer Leventoğlu

OYUNCULAR Ezgi Çelik, Kemal

Ulusoy, Nazmi Kırık,

Şerif Şahinler, Sezgin Cengiz,

Volkan Yıldız

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM M3 (Fer Film)

**“MAVİ RİNG”,
SEVK ARACINDAKİ
MAHKUMLARIN
SU BİLE İÇEMEDİĞİ,
DOĞRU DÜRÜST NEFES
ALAMADIĞI, AĞUSTOS
SICAĞINDA BİR NAKİL
OLAYINI BEYAZPERDEYE
BAŞARIYLA TAŞIYOR.**

BİR ÇEVİRİSİ NEDENİYLE 12 MART DÖNEMİNDE TUTUKLANMIŞ OLAN CAN YÜCEL, “BİR SİYASİNİN ŞİİRLERİ”NDE, YAŞADIĞI cezaevinden cezaevine nakil olayını şöyle anlatır: “Bileklerimizi morartmış yeni Alman kelepçeleri / Otobüsün kaloriferleri bozuldu Kaman’dan sonra / Sekiz saat oluyor karbonatlı bir çay bile içemedik / Başımızda ‘perensip’ sahibi bir başçavuş / Niğde üzerinden Adana Cezaevi’ne gidiyoruz... / Bi sen eksiktin ay ışığı / Gümüş bir tüy dikmek için manzaraya!”

Kırk yıl önce, kaloriferleri bozuk olsa da mahkumlar otobüsle nakledilmektedir ve içemedikleri de çaydır. Anlaşılabacağı üzere, dışarıyı, manzarayı, ay ışığını falan görebilmektedirler...

Ömer Leventoğlu’nun yönettiği “Mavi Ring” ise mahkumların bırakın karbonatlı çayı, su bile içemediği, dahası doğru dürüst nefes alamadığı, penceresiz, manzarasız ve ‘perensip’ sahibi bir başçavuşun değil faşist bir subayın komutasında ağustos sıcaklığında gerçekleşen nakil olayını beyazperdeye taşıyor.

1989’da bir ayı aşkın süredir açlık grevindeki siyasi mahkumların Eskişehir’den Aydın Cezaevi’ne nakli ‘operasyonunun’ nasıl bir işkence ve ölüm yolculuğuna dönüştürüldüğünü, irade kırmak için bilerek isteyerek aç susuz havasız bırakmanın hangi sonuçlara yol açtığını anlatan “Mavi Ring”, sinema tarihinde özel bir yere sahip ‘cezaevi filmleri’nin ayrık, ‘bizden’ bir örneği niteliğinde.

Leventoğlu, her şeyden önce filmin yüzde 90’ının tek ve dar mekanda geçiyor olmasının potansiyel dezavantajlarını başarıyla aşmış durumda. Olan bitene seyircinin ‘uzaktan’ değil, yakından tanıklık etmesini sağlamak, sinema salonu ile o zırhlı aracın içindeki daracık hücreler arasındaki mesafeyi kaldırmak açısından hedefe ulaşılmış durumda. Zorunlu

olarak yoğun yakın çekimlerle ilerleyen, iki ayrı karakteri tek planda görmemize bile pek müsaade etmeyen kamera kullanımıyla dikkat çeken film, ‘bakış açısı’nın önemini vurgulamak bakımından da mütevazı dersler içeriyor. Fuat Kav’ın kitabından uyarlanan film, açıkça söyleyebilirim ki geçen yıl seyrettiğimiz çok yönetmenli “F Tipi Film”le birlikte şimdiden kendi kategorisinin unutulmazları arasına girmiş bulunuyor.

Geçen yılki Altın Portakal’ın ön jüri üyesi olarak birinci, festival gösteriminde de ikinci kez seyrettiğim filmin altı çizilmesi gereken yanlarından biri de yaşananlara mutlak iyi ile mutlak kötünün çarpışması olarak bakmaması. Son yıllarda özellikle ‘Kürt sineması’nın bazı temsilcilerinin sıkça düştüğü bu hataya “Mavi Ring”de rastlanmıyor. Leventoğlu,

‘çelişki’yi yayarak, sosyalist gerçekçi anlatımın temel ilkelerinden birinin karşılığını veriyor.

Gerçeklik duygusu, örneğin hiçbir sahnede idealize edilmeyen mahkumların ‘küfürlü konuşma’ üzerine tartışmalarından başlayarak ve doğal diyaloglardan beslenerek, filme baştan sona damga vuruyor. Aynı biçimde ring aracındaki askerlerin kendi aralarındaki tartışma ve kavgalar da gerçeklik etkisini güçlendiriyor. Ya da doktorlar... Bu şartlarda yapılacak bir nakil işlemine onay vermeyeceğini ve rapora imza atmayacağını söyleyip çekip giden ilk doktor; onun yerine apar topar getirilen, olan bitenden habersiz ve bilinçsiz-ürkek doktor hanım Pınar; mahkumlara “Orucu bırakmazsan geberir gidersin” diyen son doktor, genel bir abartısızlık içinde resmediliyorlar.

Öyle ki olabilecek en sivri haliyle çizilen gaddar binbaşı bile bu açıdan fazla rahatsız edicilik barındırmıyor.

Oyunculuk performansları için de parantez açmak gerekirse, kalabalık kadroda iniş çıkışlar gözlenmekle birlikte genel düzeyin ortalamanın çok üstünde olduğu vurgulanmalı. Aynı sevk aracında aynı yolun yolcusu olan askerler ve genç asteğmen ile siyasileri canlandıran, bir ikisi hariç tümüyle amatör ya da hatırı sayılır sinema deneyimi bulunmayan oyuncuların “Mavi Ring”in başarısına çok şey kattıkları net olarak görülüyor.

Acı, işkence, ölüme rağmen “Mavi Ring” bazı sahnelerde espri yapmayı da başarıyor.

Açılış sekansı çok daha iyi koterilabilirdi.

**GERÇEKLIK
DUYGUSU, HİÇBİR
SAHNEDE İDEALİZE
EDİLMEYEN
MAHKUMLARIN
‘KÜFÜRLÜ KONUŞMA’
TARTIŞMALARINDAN
BAŞLAYARAK FİLME
DAMGA VURUYOR.**

AMMAR

YÖNETMEN Özgür Bakar

UYUNCULAR Duygu Paracıkoğlu,

Eylül Su Sapan, Ozan Akbaba,

Burak Sarımola, Dilşah Demir

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 80 dk.

DAĞITIM Tiglon

(Sami Dünder Film Yapım)

**SÜRPRİZİNİ VE EN ÜRKÜTÜCÜ
HAMLESİNİ FİNALE SAKLAYAN
“AMMAR”, KİMİ ANLARDA
GAYET TEDİRGİN EDİCİ
OLMAYI BAŞARIYOR.**

TÜRK İZLEYİCİSİ KORKU TÜRÜNE BUNCA MERAKLIYKEN, SINEMAMIZDA 2000'LERE DEK ÇEKİLEN KORKU FİLMLERİNİN sayısının bir elin parmaklarını geçmemesi ilginçtir. Hayal gücümüzün zayıflığından olmasa gerek. Belki teknik açıdan Yeşilçam'ın yetersizliği; efektlerin o dönem bilgisayar yerine 'elde' yapılıyor olması ve maalesef eğreti durmasındandır. Neyse ki bilgisayar teknolojisi imdada yetişti de, son 10 yıldır bu türe de el atmaya başladık. Ancak bu sefer de efekt kısmı tamamken, öykü-senaryo-diyalogda tökezledik sık sık. İpe sapa gelmez korku öyküleri, dökülen senaryolarla ve kulağa çeviri İngilizcesinden de beter gelen diyaloglarla servis edildi genelde.

“Ammar”, kısa filmler çeken Özgür Bakar'ın ilk uzun metrajı olmasına karşın bu sorunların çoğuyla baş etmeye çalışıyor. Hafta sonunu geçirmek için dağ evine giden üçü kız ikisi erkek beş arkadaşın bu ıssız yerde cinlerin saldırısına maruz kalmalarını izliyoruz. ‘İnsan kılığına girip aramıza karışan cinler’e verilen isim olan “Ammar”, klişelerden ister istemez faydalansa da

hem makul süresiyle hem de olay örgüsüyle sürüklemeyi başarıyor. En azından star olmayan oyuncuların saçma sapan konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıyoruz. Dehşet verici gelişmeler karşısında, olabildiğince insani tepkiler vermeye çalışıyorlar.

Sürprizini ve en ürkütücü hamlesini finale saklayan “Ammar”, daha önce “D@bbe”, “Musallat” gibi yapımlarda karşımıza çıkan ‘cin’ konusunu yeniden ısıtıp servis ediyorsa da, kimi anlarda gayet tedirgin edici olmayı, ürkütmeyi başarıyor. Ses efektlerinin ve makyajın da (çoğu yerde bilgisayar efekti) başarıyla uygulandığını belirtelim. Korku türünü sevenler içinse, hiç değilse tema olarak bu coğrafyaya daha yakın duran ‘cinler’ konusu üzerine bir film izlemek heyecan verici olacaktır.

Genç oyuncuların hemen hepsi umut verici...

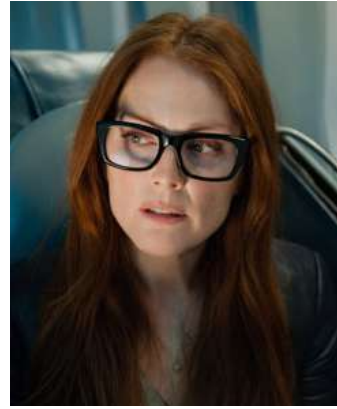
Cinlerin sureti cisimleştirilip gösterilmese daha ürkütücü olabilirmiş.

HAZİNE AVCILARI

MAVİ RİNG

NON-STOP

SOĞUK

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AMMAR		★★			★		
HAZİNE AVCILARI	★★	★★			★★		
MAVİ RİNG			★★★★				
NON-STOP						★★★★	
SOĞUK	★★★★	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★
300: BİR İMPARATORLUĞUN YÜKSELİŞİ	★★★★	★★		★★	★★	★★	★★
AİLE SIRLARI				★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
BİZİM HOCA					★★		
BÜYÜK USTA	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	
HIZ TUTKUSU	★★	★★		★★			
KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN	★★★★			★★	★★	★★	
KIŞ MASALI	★	★★		★★		★★	
KÖKSÜZ		★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★	
MAVİ DALGA			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
MEYDAN	★★★★			★★★★	★★★★★		
ÖMER					★★★★		
RÜZGAR YÜKSELİYOR				★★★★			★★★★
SADECE SEN	★			★★	★		
SINIRSIZLAR KULÜBÜ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
SİLSİLE		★★			★★★★	★★★★	
SON KALAN	★	★★★★			★		
ZAMAN MAKİNESİ 1973		★★			★★		
KAPALI DEVRE				★★	★★★★	★★	★★
ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ			★★	★★	★		
TAMAM MIYIZ?	★★	★★		★★★★	★★	★★★★	★★★★

CHAPLIN'İN 100. OYUNCULUK YILINDA “MÖSYÖ VERDOUX”

Ünlü, **“Bir kişiyi öldürürsen katil, milyonlarcasını öldürürsen kahraman olursun”** ve **“Bu dünyada hiçbir şey kalıcı değil. Sorunlarımız bile!”** replikleriyle de unutulmazlık kazanmış durumdaki bir Charlie Chaplin filmi **“Mösyö Verdoux”**.

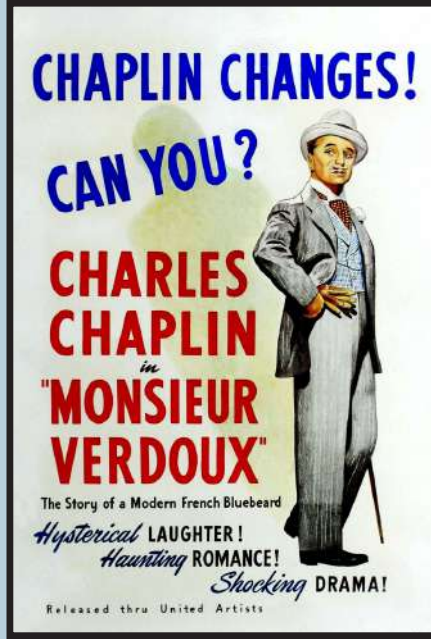
GEÇENLERDE BİR GAZETE HABERİNDE OKUYANA KADAR, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ 2014'ÜN CHARLIE CHAPLIN'İN “100. OYUNCULUK YILI” OLARAK KUTLANDIĞINDAN, DÜNYADA ÇEŞİTLİ ANMA etkinlikleri yapıldığından doğrusu haberdar değildim. Ölümsüz sanatçının, yönetmen olarak 17, oyuncu olarak 37 kısa filme imza attığı 1914'ten ölümüne ve tabii ki bugüne dek yedinci sanata yaptığı katkı düşünüldüğünde, Türk sinemasının da 100. kuruluş yılına denk gelen 2014'ün bu açıdan ülkemizde de hareketli ve renkli geçiyor olmasını dilerdim. Oysa bu yönde bir çabayı, hazırlığı kendi adıma duymuş değilim. Öyleyse “Trendeki Yabancı” olarak erken davranayım ve kendi çapımda bir saygı gösterisinde bulunayım istedim. Bu küçük töreni de ne yalan söyleyeyim, daha önce seyretmemiş olduğum, üstelik de ‘sesli’ bir Chaplin filmi seyrederek gerçekleştirdim. Kısacası bu hafta, üstadın, sondan dördüncü filmi olan, diğerlerine göre az bilinen, zamanında çokça ve sertçe eleştirilerle karşılaşmış “Mösyö Verdoux” (Monsieur Verdoux) aracılığıyla Chaplin sevgimi çoğaltıyorum.

Film hakkında “Chaplin’in başyapıtlarının yeni bir örneğidir” diyen André Bazin’in ana karakter için de “Verdoux ya da kendi zıddıyla biçim değiştirmiş bir Şarlo! Çünkü dikkat edilecek olursa, bu aynı bir eldivenin ters çevrilmesi gibi eski karakterin yeni bir anlatım biçimidir” vurgusunda bulunduğu düşünülürse, yapımın neden eleştirilerle karşılaştığı merak edilecektir. Basit... Öncelikle Chaplin’in canlandırdığı Verdoux karakterinin davranışları kimilerince genel ahlaka aykırı bulunmuş! Çünkü Verdoux, bir kadın avcısı... Dahası da var, bir seri katil ve film baştan sona bir ‘Mavi Sakal’ öyküsü sunuyor, üstelik de gerçek olaylara, gerçek karakterlere

dayanıyor. Bitmedi, adı zaten komüniste çıkmış Chaplin, sistem eleştirisi yapmayı da gene ihmal etmiyor.

Fransız seri katil Henry Desire Landru’nun (1869-1922) öyküsü, önce Orson Welles’in elinde bir senaryoya dönüşmüş, Chaplin satın alınca da kameranın ardında ve önünde tüm hünerini konuşturmuş. Bir ‘dolandırıcılık ve cinayet yarı komedisi’ olarak da tanımlanabilecek, ‘kara film’ sınırlarında gezinen yapım, büyük ekonomik bunalım sırasında 30 yıldır çalıştığı bankadan atılan, engelli karısı ve çocuğunu geçindirmek için farklı kimliklere bürünüp varlıklı dul bayanları avlamaktan başka çıkar yol bulamayan adamın serüvenlerini anlatıyor. Şarlo kimliğinden epeyce sıyrılmış Chaplin’e alışmak biraz süre alıyor ama sonrasının tadına gerçekten doyum olmuyor. Ve Chaplin, bu kez takma değil, gerçek bıyıklarıyla karşımızda, ünlü melon şapkası yok, ‘rol icabı’ giyimi kuşamı da hayli sık.

Ünlü, “Bir kişiyi öldürürsen katil, milyonlarcasını öldürürsen kahraman olursun” ve “Bu dünyada hiçbir şey kalıcı değil. Sorunlarımız bile!” replikleriyle de unutulmazlık kazanmış durumdaki “Monsieur Verdoux”, en katıksız ‘Şarlo’ tutkunlarının bile hayranlığını

kazanabilecek bir film ve sonunda giyotine giden bir ‘kader kurbanı’ üzerinden verilen müthiş insanlık dersleri de içeriyor. Seyircinin, karakter için üzüntü ve hüznü duyduğu, içinin sızladığı a-tipik bir Chaplin filmi var karşımızda. Öte yandan Verdoux’nun, veznedarlıktan kalma alışkanlıkla öldürdüğü kadınlardan elde ettiği paraları hızlı hızlı sayması ya da merdiven inerken ayağının hafiften kayması gibi, bildik Şarlo jestleriyle süslemeler de ihmal edilmemiş.

Son sözü gene Bazin’e bırakayım:

“Geometride, ancak aksı kanıtlandığında tam anlamıyla doğrulanan teoremler bulunmaktadır. Chaplin’e de filmlerini tamamlamak ve noktalamak için ‘Mösyö Verdoux’ gerekiyordu. ‘Altına Hücum’un mutsuz ve mahcup âşığı ile yaşını başını almış Don Juan arasında toplum mit diyalektiğine tümüyle tutsak olmuştur. Bundan kurtulmak için ihtiyatsızlıkla gösterdiği tepki ise onu tuzağa düşüren son adımı oluşturmuştur. Kendi vicdanına ve adaletine güvenen toplum, ‘Asri Zamanlar’ın saf grevcisini hapse atmakla yetinmişken, bu defa Mavi Sakal’ı mahkum ettiğini sanarak aslında Şarlo’yu öldürmüştür!” (“Charlie Chaplin”, André Bazin-Eric Rohmer, çev: İlkey Kurdak, Afa Yay., 1989)

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TENEKE TRAMPET

Ünlü yazar **Günter Grass**'ı 1960'larda şöhrete ulaştıran önemli bir eser "Teneke Trampet" (**Die Blechtrommel**, 1979). Romanın hacmi ve üslubu sinemasal anlatıma hiç uygun olmamasına karşın, usta **yönetmen Volker Schlöndorff**, titiz bir ayıklama ve Grass'ın da desteğiyle eseri gerçek bir sinemasal şölene dönüştürmeyi başarmış. Kucakladığı **Oscar ve Altın Palmiye** de yapıtın önemli referansları arasında... Müzikleri, görüntü çalışması ve irkiltici atmosferiyle eşine kolay rastlanmayacak bir şaheser bu...

HAYATIN TESADÜFLERDEN İBARET OLMADIĞINI KİM SÖYLEYEBİLİR? 1984 YAZINDA BERLİN'DEYKEN, HALAMIN ALMANCAM GELİSSİN DİYE BİLMEYEN VIDEOYA KOYUP, GEGENİN BİR VAKTİ BENİ BAŞ BAŞA BIRAKTIĞI BİR FİLMİN; "TENEKE TRAMPET"İN (DIE BLECHTROMMEL, 1979) ÜZERİMDE YARATTIĞI ŞOK ETKİSİ, SONRAKİ YILLARDA sinemayla olan ilişkimi de şekillendiren önemli bir etkendi. O güne dek haftada 3-5 film gösteren TRT'de ve sinemada gördüğü anaakım filmlerle büyüdü dünyalarda gezinmiş 11 yaşında bir çocuk için, "Teneke Trampet" belki de ergenliğe atılan ilk adımdı... Hayranlıkla karışık bir korkuyla izlediğim, anlatım diline ve söylediklerine o gün tam hâkim olamasam da, görseelliğine vurulduğum benzersiz bir deneyimdi bu 'tuhaf' yapıt.

Tesadüfler, filmin baş kahramanı Oskar Matzerath'ın (David Bennent) da öyküsüne yön veriyor. Sözelimi o daha doğmadan uzun yıllar önce büyükbabasının, peşindeki askerlerden kaçarken o esnada tesadüfen tarlada patates pişirmekte olan bir kadının 'etekleri altına' saklanmasına tanık oluyoruz. Askerler civarda onu arayadursun, etek altında olanlar oluyor ve kadın hamile kalıyor. Yani Oskar'cığın ilk tohumları tesadüfen bu tarlada atılıyor. Konuya ilişkin çok fazla detay vermeden devam edelim.

Oskar'ın dünyaya gelişi de bir âlem. Annesinin rahminden, dışarıda

bir ışık gördüğü için çıkmaya karar veren Oskar, 1920'lerin Almanya taşrasına gözlerini açıyor. Bebek değil de, doğrudan çocuk olarak doğmuş gibi görünen Oskar, bu dünyaya ait olmadığını, arıza bir velet olacağının sinyallerini daha ilk andan itibaren veriyor.

Yetişkinlerin davranışlarından öğrendiği, annesinin, kocası yanındayken kuzeniyle kırıştırmasına sıkça tanık olan Oskar, gördükleri karşısında büyümek istemediğine karar veriyor. Az sonra da, kendisine 3. yaş gününde hediye olarak gelen trampetiyle oynarken kilerin merdivenlerinden düşerek vücudunun gelişimini durduruyor. O artık yıllar geçse de hep 3 yaşında gözükecek, insanlarla konuşmak yerine, trampeti ve tüm cam eşyaları tuz buz eden tiz çılgınlığıyla iletişim kuracaktır.

2. Dünya Savaşı'nın bitimine doğru SS güçleri arasında yer aldığı itiraf eden, yakın dönemde Almanya'nın Nazi dönemine karşı tutumunu eleştirerek öfke ve hayal kırıklığıyla karışık tepkiler alan ünlü yazar Günter Grass'ı 1960'larda şöhrete ulaştıran önemli bir eser "Teneke Trampet".

Romanın hacmi ve üslubu sinemasal anlatıma pek uygun olmamasına karşın, usta yönetmen Volker Schlöndorff, titiz bir ayıklama ve Grass'ın da desteğiyle eseri gerçek bir sinemasal şölene

dönüştürmeyi başarıyor. Kapsadığı dönemin genişliği bir yana, tüm hikayenin 3 yaşında görünen ve ergenlik dönemine gelse de hiç büyümeyen bir çocuğun gözünden anlatılıyor olması, filmin en can alıcı problemi olabilirdi. Oysa bu sorun, 1966 doğumlu David Bennent'in varlığıyla mükemmel şekilde aşılmış. Film 1979'da çevrildiğine göre, hafızanızdan çıkmayacak olan Oskar'cık film boyunca 13 yaşında velhasıl... Böylelikle bir kızla yaşadığı oral seks ve diğer yatak sahneleri daha kolay halledilmiş diyebiliriz.

Beyazperdenin görüp göreceği en istisnai yüzlerden birine sahip olan ve filmle adeta özdeşleşen Oskar'ın yaşadıkları bundan ibaret değil elbet. Nazi Partisi'nin giderek güçlenmesi, katliamlar, yakınlarının ölümü, yaşlı bir adamın metresliğini yapan, kendisine de ilk cinsel deneyimi yaşatan gencecik Maria (Katharina Thalbach), cücelerden oluşan ve Naziler'e hizmet veren gösteri topluluğuna tesadüfen katılması gibi gelişmeler, hem dönemin Almanyası'nı farklı açılardan gözler önüne seriyor, hem de Oskar'ı olgunlaştırıp büyütüyor.

Kâbusu andıran böyle bir ortamda, Oskar da kendi iç dünyasına kapanarak tepkisini gerekli-gereksiz trampet çalarak ve çığlık atarak ortaya koyuyor. Büyümeye karar verdiğinde ise sona yaklaşmış, sular durulmuştur artık...

Oskar'ın hoşlandığı kızla öpmek yerine, avcuna patlayan şeker koyup, üstüne tükürerek kıza bunu yedirmesi; kesik bir boğa kafasıyla yakalanan yılanbalıklarının, kafanın ağzından burnundan, göz oyuklarından kıvrılarak dökülmesi gibi hazmı ve seyri zor sahnelerinin yanı sıra "Teneke Trampet", görsel zenginliğiyle dikkat çekiyor. Kimi bölümlerin tıpkı sessiz sinema döneminde olduğu gibi hafif hızlandırılmış ve komik bir çekim tekniğiyle verilmesi, görüntü yönetmeni Igor Luther'in başarı hanesine yazılıyor. Yine düşüp-kalkmaya dayalı sessiz komedi filmlerini çağrıştıran müzikler de bir büyük isme; Maurice Jarre'a ait.

En İyi Yabancı Film dalında Oscar ve Cannes'da Altın Palmiye alan "Teneke Trampet", "Hak Mücadelesi" (Michael Kohlhaas - Der Rebell, 1969), "Katharina Blum'un Çiğnemen Onuru" (Die Verlorene Ehre Der Katharina Blum, 1975), "Swann'ın Aşkı" (Un Amour De Swann, 1984) gibi yapıtlarıyla tanınan Volker Schlöndorff'un da en yetkin eseri.

Oradan oraya sürüklenerek daha yetişkinliğe adım atmadan her şeyi gören, acı-tatlı her şeyi tadan Oskar'ın rüya gibi öyküsü tesadüfler üzerine kurulu demiştik. Ola ki bir yerlerde tesadüf ederseniz, uzun yıllar aklınızdan çıkmayacak önemli bir yapıtla rastlaştığınızı ve şanslı olduğunuzu unutmayın!

11 UNUTULMAZ PERFORMANSIYLA GIULIETTA MASINA

Tam **20 yıl** geçmiş o gideli. Oysa bıkmadan usanmadan, daima aynı heyecanla karşısına geçtiğimiz **Fellini başyapıtlarında** hep onun etkisi vardı; perde önünde olsun olmasın. Huzurlarınızda en nadide performanslarıyla **Ruhumuzun Giulietta'sı**.

BİRÇOĞUMUZ ONU FELLINI'NİN HAYAT ARKADAŞI, CAN YOLDAŞI, ilham perisi olarak tanıdık. Ama adına sinema dediğimiz şeye tutkuyla bağlı olup da Giulietta Masina'yı yalnızca Fellini'nin eşi sıfatıyla anmaya cüret buyuramamız varsa şayet, maazallah başımıza taş yağdırır. O kocaman kahverengi gözleriyle öyle bir deler ki içimizi Giulietta, türlü kederlere gark eder yüreğinizi. Fakat yine o aynı gözlerdir cümlelere sığmaz bir neşeyle hem insanlığa hem de yedinci sanata yeniden âşık olmanızı sağlayan. Ve o yedinci sanat ki, çok şey borçlu olduğu 'maestro'larından birine ayrıca minnet duymalıdır, bu eşsiz varlığı kolektif kültürümüze bağışladığı için. Yanından bir an ayrılmadığı Federico'su göçüp gittiğinde bu diyardan, o lanet akciğer kanserine de ancak 5 ay dayanabilmişti Giulietta ve alıp başını gitti sevdiğinin peşinden. Lakin kalbimizde sahip olduğu yer kıyamete değin baki kalacak.

1 CABIRIA/MARIA CECCARELLI (CABIRIA'NIN GECELERİ/LE NOTTE DI CABIRIA, 1957)

Giulietta'ya Cannes'da En İyi Aktris ödülünü getiren "Cabiria'nın Geceleri" eşsiz bir oyunculuk gösterisi olarak anılmayı ve tüm zamanların en başarılı kadın oyuncu performansları arasında ilk 10'a girmeyi de fazlasıyla hak ediyordu. Filmde gerçek aşkı arayan, yaşadığı ikiye bölünmüş hayattan gına getirmiş çenebaz fahişe Giulietta'nın delişmen Roma gecelerinde başından geçenler tam anlamıyla 'Fellinesque' bir tarzda geçiyordu gözlerimizin önünden. Kâh diğer fahişelerle sokak ortasında saç saça baş başa kavgaya tutuşan, kâh dizleri üstüne çöküp Meryem Ana'ya hüüngür hüüngür yalvaran Cabiria, özünde son derece kırılgan ve hassas bir ruhtu. Onu Giulietta'dan ayrı bir bedende tahayyül etme günahının mesuliyeti ise hayli ağır...

2 GELSOMINA (SONSUZ SOKAKLAR/LA STRADA, 1954)

Giulietta'ya yakıştırılan 'Dişi Chaplin' lakabının müsebbibi büyük ölçüde Fellini'nin can yakan başyapıtı "Sonsuz Sokaklar"dır. Performans sanatçıları, soytarılar, ip cambazları, palyaçolar gibi Fellini'nin favori figürleri filmde gırla giderken, kapanış jeneriğiyle birlikte üzerimize çöreklenen 'dayaktan çıkmış' hissiyatından sorumlu tutulması gereken isim ise bizzat Giulietta'dır. Elbette film boyunca döktüren Fellini bu yürek burkan yol hikâyesini melodramın tuzaklarına düşmeden, tazeliğini halen koruyan bir karakter ve beşeriyet etüdüne dönüştürerek sihrini bir kez daha konuşturuyordu. Fakat Giulietta da yarım akıllı saflık timsali Gelsomina'nın tüm o masumiyeti, hüznü ve ürkekliğini öyle bir giyiyordu ki üzerine, aradan yıllar geçse bile sureti gözlerinizin önünden silinmeyecek ölümsüz bir karakter çıkıyordu ortaya.

3 GIULIETTA BOLDRINI (RUHLARIN JULYETI/GIULIETTA DEGLI SPIRITI, 1965)

Uçsuz bucaksız hayal dünyasıyla maruf Fellini'nin en büyük ilham kaynağı Giulietta'sı olunca ona adanmış filmlerin varlığı da kaçınılmaz bir hal alıyor. Hatta üstadın bunlardan birine sevdiceğinin ismini bahşederek yol arkadaşına duyduğu aşkı ve minneti tamamen aşık etmesi de hiç şaşılası değil. Kocası tarafından aldatılan, kimlik krizindeki ev kadını Giulietta'nın düşler ile karabasanlar arasında dönüp duran halüsinatif öyküsünde Fellini, kamerasından renk tonlamalarına filmin tüm unsurlarına ne kadar hâkimse, çok daha serbest bir stile sahip olmasıyla tanınan Giulietta da kariyerinin bu en içsel oyunculuk tecrübesinde aynı ölçüde 'büyülüyor'. Onu bu denli statik görmeye alışkın olmayan bizlere ise küçük dilimizi yutmak kalıyor.

4 MELIA BONETTI (GINGER VE FRED/GINGER E FRED, 1986)

Giulietta'yı bir başka efsane, Marcello Mastroianni ile dans ederken izlemek bile başlı başına yeterli bir lütuf olsa da, "Ginger Ve Fred"i'nin ağız sulandırma potansiyeli bununla sınırlı değildi elbette. Fellini'nin, çok sevdiği Fred Astaire ve Ginger Rogers başta olmak üzere şov dünyasının unutulmaya yüz tutmuş isimlerine bir saygı duruşu niteliğindeki filmi, yaşını başını almış iki eski dans yıldızının son bir performans için bir araya gelişi ekseninde ilerleyen, dur durak bilmez çılgın bir panayırda farksızdı. Marcello'nun canlandığı Pippo iki eski topraktan çocuk ruhlu, umarsız ve başına buyruk olanı iken, daha rasyonel ve sorumluluk sahibi Amelia rolünde Giulietta, kariyerinin sonunda ölçülü olduğu kadar kusursuz da bir portre çiziyordu. Etkileyici bir 'veda' olduğuna şüphe yok!

5 NANDA (FORTUNELLA, 1958)

Giulietta için yaratıldığı besbelli olan bir diğer yapım da senaryosunda Fellini imzası bulunan "Fortunella"ydı. Başlı beladan kurtulmayan hafif kaçık kenar mahalle kızı Nanda rolünde harikalar yaratan Giulietta filmi tek başına sırtlayıp götürüyordu; hem de Alberto Sordi gibi bir ismin varlığına rağmen. Komedi alanındaki yeteneklerini bir bir sergileme fırsatı yakalayan Giulietta, kimi zaman bir slapstick güldürüye evrilen filmde Chaplin ile mukayese edilişinin boş olmadığını ispatlıyordu. Bir kez daha doğallığıyla izleyeni etkisi altına alan oyuncu aynı anda hem yanaklarını örseleyene kadar sıkılmak isteyeceğiniz denli sempatik hem de insana tabanları yağlatacak derece şirret olmayı becererek neden türünün tek örneği olduğuna dair de ufak bir ipucu veriyordu.

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6 MELINA AMOUR (VARYETE IŞIKLARI/LUCI DEL VARIETÀ, 1950)

Giulietta ile adeta özdeşleşen temiz kalpli iyilik meleşti imgesi pek tabii ki "Varyete Işıkları"nda da eksik değildi. Fellini ve Giulietta'nın sıkı dostlarından, İtalyan sinemasının en değerli isimlerinden Alberto Lattuada'nın yönetmenliğin yanı sıra, senaristlik ve yapımcılığını da Fellini ile paylaştığı yapım çulsuz bir varyete kumpanyasının inişli çıkışlı (çoğunlukla inişli) hikâyesini perdeye taşıyordu. Aslında Giulietta'nın canlandığı Melina karakteri filmin başlarında hayli itici bir kadın hüviyetindeyken kısa zamanda mağdur pozisyonuna düşüyor ve izleyende gitgide acıma duyguları uyandırıyor. Lattuada ve Fellini de bu keskin dönüşümün barındırdığı riskleri bertaraf etmek adına rolü güvenebilecekleri yegane isme emanet etmişlerdi. Biricik Giulietta'ları da onların yüzünü kara çıkarmış görünmüyor.

7 LINA (ŞEHİRDEKİ CEHENNEM/NELLA CITTÀ L'INFERNO, 1959)

Ortalamanın üzerine çıkamayan, özgünlükten uzak bir söylemi yenilikçi sayılamayacak bir tarzda dillendiren hapisane draması "Şehirdeki Cehennem" in asıl yıldızı şüphesiz Anna Magnani'ydi. Oyunculuğun kitabını yazmış isimlerden biri olduğu düşünülünce Magnani'nin filmi kişisel bir şova dönüştürmesinden daha doğal bir durum da olamazdı elbette. Kimbilir kaç filmde ne oyuncularını ezip geçmiş bir efsaneden bahsediyoruz ne de olsa. Lakin Giulietta'yı sahneden silmeye Magnani bile muvaffak olamamıştı; üstelik elinde çok daha iyi yazılmış bir karakter olmasına rağmen. Giulietta feleğin sillesini yemiş Lina'nın fazlaca cilalanmış naifliğini de, finaldeki dramatik değişiminin eğretiliğini de dengede tutarak Magnani ile boy ölçüşen bir performans sergiliyordu.

8 MARCELLA (MERHAMETSİZ DÜNYA/SENZA PIETÀ, 1948)

Kariyerinin henüz ikinci filminde kritik bir rol bulan Giulietta, oyunculuk açısından pek de doruk noktası sayılamayacak bu kasvetli savaş sonrası dramının ayakta kalan ender isimlerinden biriydi. Alberto Lattuada imzalı yapım kimi pürüzlerine rağmen, netice itibarıyla kendini bir şekilde kurtarıyordu. Ne var ki, ister profesyonel ister amatör olsun, oyuncu kadrosunda yer alan isimlerin dört başı mamur bir iş ortaya koyduğunu savunmak pek mümkün değildi. Neyse ki Giulietta esasında vaat ettiği olanaklara rağmen zenginleştirilememiş, çok daha gerçekçi bir karakter olarak çizilmesi muhtemel görünen Marcella'yı allem edip kallem edip yaşayan bir karaktere dönüştürüyordu da, filmin itibarının bir nebze olsun teslimine aracılık ediyordu.

9 GINA (ŞEHİRİN KİYISINDA/AI MARGINI DELLA METROPOLI, 1953)

Bir cinayet soruşturması ve mahkeme sürecini konu alan bu suç draması verdiği sosyal birlik mesajıyla dikkat çekse de, bugün artık neredeyse İtalyan sinemasının bile unuttuğu, genel itibarıyla sıradanlık etiketinden kurtulamamış yapımlardandı. Vefakâr sevgili Gina rolünde Giulietta hem insanın merhamet duygularını kabartan, hem de "Helal olsun be hatuna!" dedirten bir karakter yaratmıştı. Bir taraftan gözü yaşlı, diğer taraftan ise metanetli durmasını gerektiren ince bir çizgide yürüyen Giulietta, bir ip cambazına meydan okurcasına ustalıkla sağlıyordu dengeyi. Minicik cüssesinin uyandırdığı şirin mahalle kızı imajının altında ezilmeden dramatik rollerin de hakkından rahatlıkla gelebildiğini bir kez daha cümle aleme gösteriyordu.

10 IRIS (KALPAZANLAR ÇETESİ/IL BIDONE, 1955)

Fellini'nin en iyileri arasında ismi çok sık zikredilmese de, "Kalpazanlar Çetesi" yönetmenin hakkı biraz geç teslim edilmiş minik hazinelerinden biriydi. Geçim derdindeki masum taşralıları dolandırarak yolunu bulmaya çalışan küçük suçluların bu sert ama dokunaklı öyküsünde Fellini Yeni Gerçekçiliğe nispeten yakın duruyor, fakat beri yandan kendi belli başlı temalarını da boş geçmiyordu. Yalnızlık, nedamet, vicdan muhasebesi gibi aslında Fellini ile bağdaştırmakta biraz zorlanabileceğiniz kavramların üzerine giden filmde Giulietta öykünün vicdan kefesinde kendine yer buluyordu. Epcey kısa sayılabilecek bir rolü olmasına rağmen, yer aldığı az sayıdaki sahnede parlamayı başarıyor ve ilimizin odak noktası haline gelme konusunda hiç sıkıntı yaşamıyordu.

11 CABIRIA (BEYAZ ŞEYH/LO SCEICCO BIANCO, 1952)

Fellini'nin görece vasat filmlerinden "Beyaz Şeyh" ustanın temel takıntılarından birini, gösteri dünyasını ele alsada, genel anlamda 'sönük' bir çalışmaydı. Bu durumun başlıca sebebi ise yönetmenin kendini dizginleyerek hayal dünyasına zincir vurmasıydı büyük oranda. Fakat kendini frenleme gereği duymayan bir isim vardı ki, filme damgasını vuruyordu desek mübalağa etmiş olmayız. Kimden bahsettiğimizi anladınız elbette. Birkaç dakikalık rolüyle bile ışık saçan ve filmin ana hikâyesine falan boş vermemizi sağlayan Giulietta o kadar rahat ve içten bir performans veriyordu ki, evinin arka bahçesinde kendi kendine gönlünce eğleniyor sanırdınız. Fellini de bizimle aynı fikri paylaşmış olsa gerek ki, birkaç yıl sonra bu rolden hareketle o unutulmaz Cabiria'yı yarattı.

İLAHİ KOMEDİ

Yönetmen **Larry Charles** ve komedyen **Bill Maher**'in 2008 yapımı din karşıtı belgeseli “İlahi Komedi” (**Religulous**), neredeyse **provokatif** amaçlarla yollara düşen ve muhtelif **dindar** cemaatlerle ve kişilerle tartışmaya tutuşan bir adamın peşine takılıyor.

POPÜLER TABİRLE BİR ‘TROLL’, BİR ‘UYGUNSUZ ADAM’, MUHTELİF EKOLLERİ HEDEFİNE ALARAK DÜNYAYI ŞÖYLE BİR GEZSE VE İNSANLARIN ‘KUTSAL’LARINA VE KUTSAL KAVRAMININ TA KENDİSİNE DİL UZATSA NE OLURDU? AMERİKALI KOMEDYEN BILL MAHER VE “BORAT”IN YÖNETMENİ LARRY CHARLES’IN YOLA ÇIKARKEN CEPLERİNE koydukları fikirleri bundan ibaret. Maher, kendi kafasında dönüp duran, dine ve kutsala dair sorularını bu sorulardan pek hazzetmeyen insanlara sormaya karar veriyor “İlahi Komedi”de (Religulous). Bunun nihayetinde de ortaya son derece taraflı, saldırgan, ziyadesiyle küçümseyici ancak kesinkes çok eğlenceli bir belgesel ortaya çıkıyor.

“İlahi Komedi”nin izleği aşikar. Bill Maher, İslam’dan Hristiyanlığa, Scientology’den Musevilige birçok popüler inancın temsilcilerinden ve fedailerinden röportaj randevuları almış. Larry Charles’ın kamerası da, tıpkı “Borat”ta olduğu gibi tek bir adamın peşine takılarak onun eylemlerini izliyor ve meramını dile getirmesine eşlik ediyor. Bill Maher, dini teorik olarak çökertmek yerine pratik olarak karalıyor büyük oranda. Alabildiğine muzip sorularıyla konuşmacıları savunmasız ve güçsüz bırakıyor; durmaksızın saçmalamaları için çok geniş alanlar açıyor. Uzun lafın kısıması Maher, manipülasyonu ve zekasıyla büyülüyor. Nihayetinde de ortaya asık suratlı ve bilgi verici bir belgesel yerine eğlenceli ve ukala, aynı zamanda bunun gerekliliğine ikna eden bir belgesel çıkarıyor.

“İlahi Komedi”nin temel duygusunu ve hedefini anlatmak için her şeyi tek bir diyalog üzerinden örneklemek kafi aslında. Belgeselin bir bölümünde Maher, Amerikalı ve inançlı bir senatöre “Konuşan bir yılana inanıyor olamazsınız değil mi?” diye soruyor. Aldığı cevap, senatörün Katolik mitolojisindeki bu konuşan yılana inandığı yönünde olunca Maher, “Anlatmak istediğim tam olarak da bu işte. Siz bir senatörünüz, bu ülkeyi yöneten önemli insanlardan birisiniz. Konuşan bir yılana inanan insanların ülkemi yönetiyor olması beni endişelendiriyor” diyerek çıkışıyor. Senatör önce biraz afallıyor ve bu tepkiye “Senatoya seçilmek için IQ testini geçmek gerekmiyor” diyor. Ardından Maher’in ve senatörün suratı yakın plan alınıyor. Derin bir sessizlik hakim oluyor. “İlahi Komedi”nin ilk saniyeden itibaren peşinde koştuğu his bu: Körü körüne inancı yerin dibine batırmak, açık sözlü ve sert bir mizahla uçurumdan aşağı yuvarlamak...

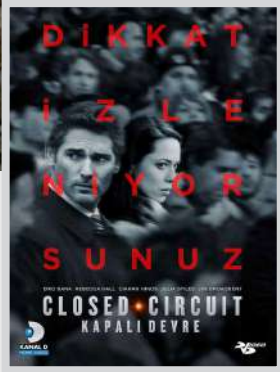
Tüm dünyada söylenegelen “Bunlar hassas konular” söylemini hepten bir kenara atan bir belgesel “İlahi Komedi”. Öyle ki, bir arı kovana gibi görülen inanç kavramına mizahın çomağını sokmaktan tek bir saniye dahi kaçınmıyor. Agnostik yahut ateist bir bilim insanının genelde takınacağı sosyal sorumlu tavrı takınmanın

derinde olduğu dahi söylenemez. Bu sebeple inançlı bir insanın düşünceler deryasına yeni bir boyut kapısı açması pek mümkün görünmüyor. Daha çok zaten ‘inançsız’ olan kitleyi eğlendirmeyi hedefliyor sanki. İnanç ve mantık kavramlarını yabancılaştırıyor; kendi ilgi alanındaki pozitifizmle methiyeler diziyor.

Bütün bu ciddiyetsizliğin altından çok net ve tazeleyici bir din portresi çıkarmak da mümkün tabii. Zira Bill Maher’in soruları -ne kadar provokatif olursa olsunlar- mutlaka incelenmesi gereken cevapları da beraberinde getiriyorlar. Din kavramının ne kadar pragmatik bir çizgiye oturtulduğu, amaçlar ve hedefler uğruna iki tarafından çekiştirildiği ve ‘öteki yaratma’ denkleminde mahkum edildiği gerçeği “İlahi Komedi”nin ışığında bir kez daha kendini gösteriyor. Bill Maher herkesin kafasında, doğasına oranlı olarak farklılaşan ve vahşileşen bir inançlar dünyasını önce dürtüyor sonra sarsıyor. Son söylem ne kadar ‘komik’ bir noktada konumlanmış olsa da, gidiş yolunda ‘karamsarlığa’ yol açan kimi virajlar belirliyor. Bunların izinden giderek dünyanın bir daha iki yakası bir araya gelmeyecek bir şekilde, dinsel fanatizme güdümlü olarak bölündüğü çıkarımını yapmak dahi aşırılık olmayacaktır.

“İlahi Komedi”, ‘lokomotifi’ olan militan tutumun, belgesel ilk görücüye çıktığından bu yana tepki aldığı söylememiz pek şaşırtıcı olmayacaktır herhalde. Filmin İngilizce adı ‘religion (din)’ ve ‘ridiculous (saçmalık)’ kelimelerinin birleştirilmesiyle ve aslında var olmayan bir kelime türetilmesiyle ortaya çıkıyor. Kendi cemaatlerinde ‘önemli’ figürler olan kişilerden röportajlar alabilmek için Maher’in bu ‘aşağılayıcı’ ismi kullanamayacağı aşikar. Maher de filmin yapımını başarıyla tamamlamak adına sahte bir isim buluyor. Bu isim de “A Spiritual Journey” (Ruhsal Bir Yolculuk). Kısacası film dahilinde röportaj veren isimler “Religulous” isimli bir filmde görüneceklerini, hatta ve hatta röportajları Bill Maher’in yapacağını bilmiyorlar. Belgesel boyunca gözlemlenen bu ‘katıksız şok olma’ hali tamamen bu cin fikirle ilintili...

Larry Charles-Bill Maher ikilisinin inançlı bir kişiye asla önerilemeyecek “İlahi Komedi”si, bir inançsıza ‘yeni bir perspektif’ kazandırmıyor. Ancak yüz dakikalık süresi boyunca bir hayli oyalayıcı ve eğlendirici olduğunu söylemeliyiz. Nihayetinde, bu büyük insanlık düğümünün çözümünü inançsızlığı dışavurarak arayan, kızgın, saldırgan, taviz vermeyen ‘ateist cephe’ye kulak vermek ilginç bir deneyim. Hele ki dinin ateistlere saldırmamasını bu kadar kanıksadığımız bir ekosistemde tadı bambaşka.

KAPALI DEVRE

ORJİNAL ADI Closed Circuit

YÖNETMEN John Crowley

OYUNCULAR Eric Bana, Rebecca Hall,

Ciaran Hinds, Jim Broadbent, Julia Stiles

YAPIM/SÜRE 2013 İngiltere – ABD, 92 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Kanal D

ERIC BANA VE
REBECCA HALL İLE
KARANLIK
BİR LONDRA İLGİNİZİ
ÇEKİYORSA BUYRUN...

LONDRA'DA BİR ŞEHİR PAZARINDA ÇOK SAYIDA İNSANIN ÖLÜMÜYLE SONUÇLANAN BOMBALI BİR TERÖR EYLEMİ GERÇEKLEŞİR... İngiliz polisi çok hızlı bir şekilde daha 24 saat geçmeden bir şüpheliyi yakalamıştır. Faruk Erdoğan adlı bir Türk mültecidir bu kişi... Tabi ki kanunen mahkemelerde yasaların öngördüğü şekilde temsil edilmeye hakkı vardır ve hükümet onu savunması için kendi seçtiği bir avukatı tayin eder. Ancak o avukat geçirdiği bir bunalım sonucunda intihar eder... Hükümet yeni bir avukat bulur.

Tabi hikaye aslında bundan sonra başlıyor. Martin Rose (Eric Bana) karısından yeni boşanmış, inatçı ve başarılı bir avukat. Davayı aldıktan sonra kolları sıvar ve birtakım gerçeklerle yüzleşmeye başlar. Öteki avukatın ölümü şüpheli bir ölümdür. Faruk Erdoğan gerçekten doğru sanık mıdır? MI5 bu saldırıyı önceden biliyor mudur? Bu arada bu son derece kritik davada ortağı olan eski sevgilisi Claudia (Rebecca Hall) ile de bir daha yakınlaşmaya başlar ve ikisi çok büyük bir tehlikenin ortasında kalırlar...

Güzel bir hikayesi olsa da, zaman zaman Tony

Scott'ın en iyi filmlerinden biri olan "Devlet Düşmanı"ndaki (Enemy Of The State) gibi sürekli izlendiğimize vurgu yapsa da bunun ötesinde bir gerilimi sürdüremeyen bir film "Kapalı Devre". Oysa ne avukat gerilimleri izlemişizdir zamanında, hem televizyonda hem de sinemada... Ne Martin Rose'u ne de Claudia'yı bize doyurucu bir şekilde sunamayan senaryo, olayların takibini de zaman zaman zorlaştırmacı diyaloglar kullanıyor. Yeterince güçlü ve saklı "twist"ler de kuramayınca tahmin edilebilir bir finale doğru yol alan orta halli bir avukat gerilimi izlemiş oluyoruz.

Aslında "Yanlış Hesap" (Intermission) ve "İsimsiz Çocuk" (Boy A) gibi filmlere imza atmış başarılı bir yönetmenden daha iyi bir film beklerdik... Bu arada filmde Türk oyuncu Pınar Öğün'ü de küçük bir rolde görüyoruz...

Filmin başardığı en iyi şey; metalik tonlarla kurduğu paranoyanın kol gezdiği bir Londra atmosferi..

Filmin terörist ailesinin Türk olmasının hikayeye hiçbir etkisi yok! O zaman niye Türk ailesi diye soruyor insan...

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

MART 2014

Ergenliğin Gündökümü:
Mavi Dalga

Lars von Trier'den İtiraf

Miyazaki'den Rüzgâr Yükseliyor

Michel Gondry ile söyleşi

Sınırsızlar Kulübü

+ HEDİYE AFIŞ: RÜZGÂR YÜKSELİYOR

www.altyazi.net

TAMAM MIYIZ?

★★★★
YÖNETMEN Çağan Irmak
UYUNCULAR Deniz Çeliloğlu, Aras Bulut İynanlı, Sumru Yavrucuk, Zuhale Gencer Erkaya, Gürkan Uygun, Aslı Enver
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 92 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Bir Film (TAFF)

FİLMİN DUYUMSATTIĞI
RUH HALİNİN GEZİ
SÜRECİNDEN DE
TANIDIK GELDİĞİNİ
SÖYLEYEBİLİRİZ

ÇAĞAN IRMAK'IN SON FİLMİ "TAMAM MIYIZ?" DA BİR YEŞİLÇAM İYİMŞERLİĞİNİ HİSSETMEK ŞAŞIRTICI MI DERSENİZ DEĞİL ASLINDA. Çünkü hali hazırda Yeşilçam anlatısını başarılı bir şekilde modernize eden birkaç yönetmenimizden biri kendisi. Ve bu iyimserliği de filmlerinde hissettirir. Fakat "Tamam mıyız?"'ın yönetmenin diğer filmlerine göre şöyle bir farkı var: Bu iyimserlik karakter odaklı değil filmin tamamına yayılıyor. Ama bunun da sebebi galiba memlekette Gezi olaylarıyla başlayan süreç! Çünkü bu sürecin özellikle sistem tarafından ötekileştirilenler için iyimserlik aşıladığı bir gerçek. Tam da bu noktada filmin duyumsattığı ruh halinin Gezi süreci ve sonrasında tanidik geldiğini söylemek çok da zorlama olmaz galiba.

Bir düşünün filmdeki hoyrat dünyayı, gözünü para bürümüş ya da farklılığı kabullenmeyen iktidar temsilcisi olarak babaları, vicdanlı anneleri. Babalar, ellerindeki olanaklarla evlatlarını ötekileştiriyor, bir kenara atıyorlar. Ama bu hoyratlığa, babalarına Temmuz ve İhsan birlikte karşı durmaya çalışıyor. Vicdanı temsil

eden anneler de kendilerinin zarar görececeklerini bilseler de çocuklarının yanlarında duruyorlar. Temmuz ve İhsan'ın dostluğundan çıkan karşı durma hali ve karakterlerin duyumsadığı coşku da yaşanan gerçeğe örtüşen türden. Bir de yan yana gelmezlerin bir araya geldiği Gezi gibi Temmuz ile İhsan da aslında yan yana gelecek sınıftan insanlar değil. Ama geliyorlar işte. (Irmak bu noktada masal anlatısından yararlanıyor.) Çünkü bir arada olmanın 'tamamımız' demenin yolu biraz da bu.

Velhasıl Yılmaz Güney'in o ünlü filmi "Arkadaş" nasıl 12 Mart'ın etkilerini duygusal olarak duyumsatıyorsa, "Tamam mıyız?" da Gezi'yle ortaya çıkan iyimserliği, 'ötekilerin dayanışmasının coşkusunu' duyumsatıyor bize. Bu da normal aslında çünkü filmler içinden geçtikleri zamanın izlerini taşımazlar mı?

Zuhale Gencer Erkaya'nın oyunculuğun altı çizilmeli.

Bazı sahnelerdeki abartılı oyunculuğu da filmdeki iyimserliğin coşkusuna vermeli galiba.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

ÖYLE SEVDİM Kİ SENİ

YÖNETMEN Orhan Tekeoğlu
OYUNCULAR Alma Terzic, Oktay Gürsoy,
Kayhan Yıldızoğlu, Fatih Tokgöz,
Duygu Yıldız
YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 96 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D (Medyatlon)

'NATAŞA' OLMAYA ZOR-
LANAN UKRAYNALI
BİR GENÇ KADIN İLE
HELAL SÜT EMMİŞ,
CEMAL'İN AŞKI...

S SCB'NİN DAĞILIŞI SONRASI HAYATIMIZA ŞU YA DA BU BİÇİMDE GİREN, HAKLARINDA "OY NATAŞA NATAŞA... ATTIN BENİ ATAŞA" diye ahir zaman türkülleri bile yakılan 'Rus kadınların' çoğu zaman hüznü hikâyelerine, Zeki Alasya'nın "Rus Gelin"inden Özcan Alper'in "Sonbahar"ına, Ahmet Sönmez'in "Elveda Katya"sından, Mehmet Bahadır Er'in "Sev Beni"sine, Serdar Temizkan'ın "Kutsal Bir Gün"üne açılan film yelpazesinde bolca tanıklık ettik. Altı ay önce sinemalarımızda gösterilen "Öyle Sevdim ki Seni", zincirin son halkalarından...

Geçen yüzyılın başlarında bir taş ustası olarak Ukrayna-Yalta'ya giden Mustafa Usta'nın torunu, ülkesinde işsiz kalıp çalışmak için Trabzon'a gelen öğretmen Olga'nın yaşadıkları etrafında şekilleniyor film. Yaşamına yeni bir rota çizmek üzereyken bir arkadaşının oyununa gelip 'Nataşa' olmaya zorlanan genç kadın, neyse ki helal süt emmiş Cemal'in 'aşkına uğruyor' da bataklığa saplanmaktan kurtuluyor. Cemal'in evli ve çocuk sahibi olması işleri biraz karıştırıyor ama.

Karadeniz kadınlarının çilesine adanmış 2010

tarihli belgeseli "İfakat"ı seyretme şansı bulamadığım Orhan Tekeoğlu'nun ilk sinema filminde temiz bir iş çıkardığı ve düz bir çizgide ilerleyen, fazla inişi çıkışı olmayan hikâyenin gerçekçi tonlar yakaladığı söylenebilir. Oyuncu kadrosu da harikalar yaratmasa bile bu yalın ve yer yer trajik serüvenin hakkını veriyor doğrusu. Göç, önyargılar, aşk, aile, evlilik vb. temalara çoğu zaman didaktik bir yaklaşım gözlense de "Öyle Sevdim ki Seni" sıkılmadan izleniyor. Ana mekân Trabzon'un hakkı da hiç olmadığı kadar verilmiş. Fakat, benzer örneklerle kıyaslandığında fark yaratacak güçte bir sinema diliyle karşı karşıya bulunmadığımızı belirtiyim.

"Sisler gizlesin oy oy... Gözlerimin yaşını" der ya Karadeniz türküsü, "Öyle Sevdim ki Seni" de işte öyle bir film!

Filmi ikinci kez izleyen olursa, nedeni Olga'yı canlandıran Olga Terzic'tir!

Anlatımdaki yalınlık, bazen 'basitliğe' dönüşebiliyor.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

SPRING OF WAR

Memleketin sıkı **gürültü** çıkaran gruplarından, has bir rock and roll ortaya koyan **The Ringo Jets**, “Spring Of War” parçası için çektiği **Gezi’ci** video klibi ile gürültü ve politika ilişkisini hatırlatıyor... Hem de ne hatırlatma!

YÖNETMEN Hemi Behmoaras
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 2 dk.

GÜRÜLTÜ ÇIKARMAYI SEVEN MÜZİSYEN VE GRUPLARA HER ZAMAN BÜYÜK SAYGI DUYMUŞUMDUR. GÜRÜLTÜ ÇIKARAN/LAR, BUNU klasik rock enstrümanlarıyla da yapabilir, elektronik müzik yapmaya imkan veren aletlerle de, gündelik yaşamda kullandığımız araçlarla da... Hatta son yöntemin çok etkili olduğu söylenebilir.

Gürültü çıkarmak, müzikal kural ve kodları, konvansiyonel kaygıları takmayan samimi ve politik bir tavır. Memleketin sıkı gürültü çıkaran gruplarından, has bir rock and roll ortaya koyan The Ringo Jets, “Spring Of War” parçası için çektiği Gezi’ci video klibi ile gürültü ve politika ilişkisini hatırlatıyor.

Habertürk kanalından bozma ironik ‘Naber Türk’ kanalında, grubun davulcusu Lale Kardeş bütünüyle bir haber sunucusuna büründüğü tarzıyla parçanın anlamlı sözlerini seslendirirken, Gezi Direnişi esnasında muktedirlerin yaptığı unutulmaz açıklamaları okuyoruz haber şeritlerinde.

Görüntüler tersini söylerken; polisin destan yazdığına dair o akıl almaz açıklamayı hatırlıyoruz.

Haberlerde, malum Gezi Parkı bir açılıp bir kapanıyor. Araya giren ‘DEMOCrazy’ deterjanı reklamı ve ‘TOMACAST’ bölümüyle de video’nun kara mizahı doruk noktasına ulaşıyor.

Gezi Direnişi sadece kendi yaratıcı protesto yöntemlerini ve zeki mizahını yaratmakla kalmadı; punk ruhlu illüstrasyonlardan müzik albümlerine; kısa belgesellerden animasyonlara uzanan politik bir sanat yarattı. The Ringo Jets’in “Spring Of War” klibini, müziğiyle ve manidar video’suyla direniş çalışmaları arasına koyabiliriz.

Doğrusu yaratıcılık, mizah ve politik hassasiyeti buluşturan, Haziran’dan beri heyecanla izlemekte olduğumuz genç ruhlu kimyanın karşısında herhangi bir gücün fazla dayanabileceğini düşünmüyorum. Eşi benzeri olmayan yaratıcı bir muhalefete şahit oluyoruz.

CAVA

SİNEMA&AUDIOVİZÜEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ

MASTERCLASS
Filmin ustaları CAVA'da ders verecek

Türk sinemasının başkent buluşması

Ünlü sinemacılar Başkent'e geliyor

Ünlü isimler, Başkent'te iki ay sinemayı anlatacak

Türk sinemasının ünlüleri ders verecek

Bozkırda yeni sinemacılar yetişecek

Ankara'ya sinema geliyor

CAVA calls for cinema lovers

SİNEMA BULUŞMASI

***10 NİSAN-15 HAZİRAN 2014**

CAVA Enstitü'den Ustalar Geçidi
TÜRKİYE Sineması'nın usta isimleri CAVA Enstitü'nün Masterclass programı kapsamında 20 Ekim-05 Ocak tarihleri CAVA'ya Ankara'ya sinema geliyor

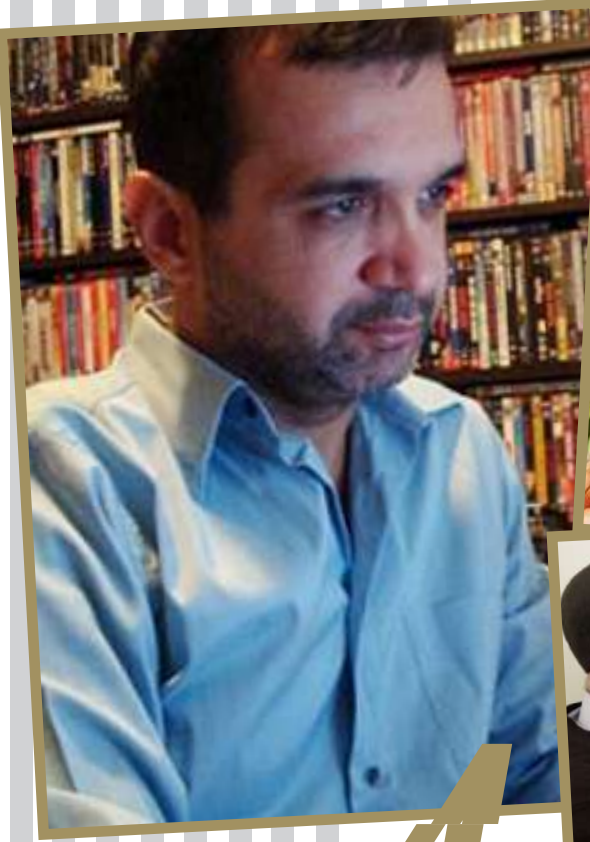
Usta isimler sinema severlerle bir araya geliyor

SİNEMA ATÖLYELERİ

A: Abay Kuranbay Cad. No:17/5 Kavaklıdere | Ankara

T: 0(312) 417 22 11 E: info@cavainstitute.org W: www.cavainstitute.org

1- Komşudan çift ödül

“Yozgat Blues” ve “Saroyan Ülkesi” geçen yılın iki önemli filmi. Geçen hafta sona eren 18. Uluslararası Sofya Film Festivali’nin Balkan yarışmasında birlikte Türkiye sineması adına yarıştılar. Mahmut Fazıl Coşkun’un “Yozgat Blues”u ‘en iyi Balkan filmi’ ödülü kazandı. Lusin Dink’in “Saroyan Ülkesi” ise FIPRESCI jürisi tarafından ‘en iyi film’ seçildi.

2- Kitabı ve filmi sevenlere

Film ve kitabın buluştuğu ilginç ama heyecan verici bir yarışma düzenleniyor. Tudem Yayın Grubu’nun “Bana Bir Kitap Çek” başlıklı film yarışmasından bahsediyorum. Jüride meslektaşımız Cem Altınsaray, yönetmen Ümit Ünal ve yazar Doğu Yücel gibi isimler var. İlgiilenenler varsa www.tudem.com adresine tıklayın.

3- Platform başvuru bekliyor

Ermenistan Türkiye Sinema Platformu bilindiği gibi kısa ve belgesel filmlere destek veriyor. Bu yıl da değerlendirme toplantısı İstanbul Film Festivali sırasında yapılacak. 28 Mart’a kadar başvuru süresi var. Ayrıca platformun desteklediği Devrim Akkaya’nın “Diyar” belgeseli de festivalde gösteriliyor. Hatırlatalım.

4- Burak Göral laboratuvara giriyor!

Arka Pencere’nin yazarlarından Burak Göral, malum aynı zamanda bir senarist. 3 Nisan’da, yapımcı Zeynep Özbatur Atakan’ın sinemaya güç vermek amacıyla kurduğu YAPIMLAB’da Senaryo Laboratuvarı’na başlıyor. Dört ay sürecek bir maraton. İlgiilenenlere duyurulur.

5- Amaç tamamen duygusal mı?

“Düğün Dernek” filmi 30 dakika eklenerek gösterimine devam edecekmiş. Durduk yere neden filmin süresi uzatılıyor? Amaç tamamen ‘duygusal’ anlaşılabilir. Lakin bu kadar çok izlenen (6.6 milyon seyirci) filme tekrar seyirci çekmek için yapılan bu hamlenin filmin itibarına zarar verdiği pek düşünülmüyor. Ayrıca bu ‘ticari açılım’la filmin kurgusunun kötü olduğu da kabul ediliyor!

ROCK FM 94.5

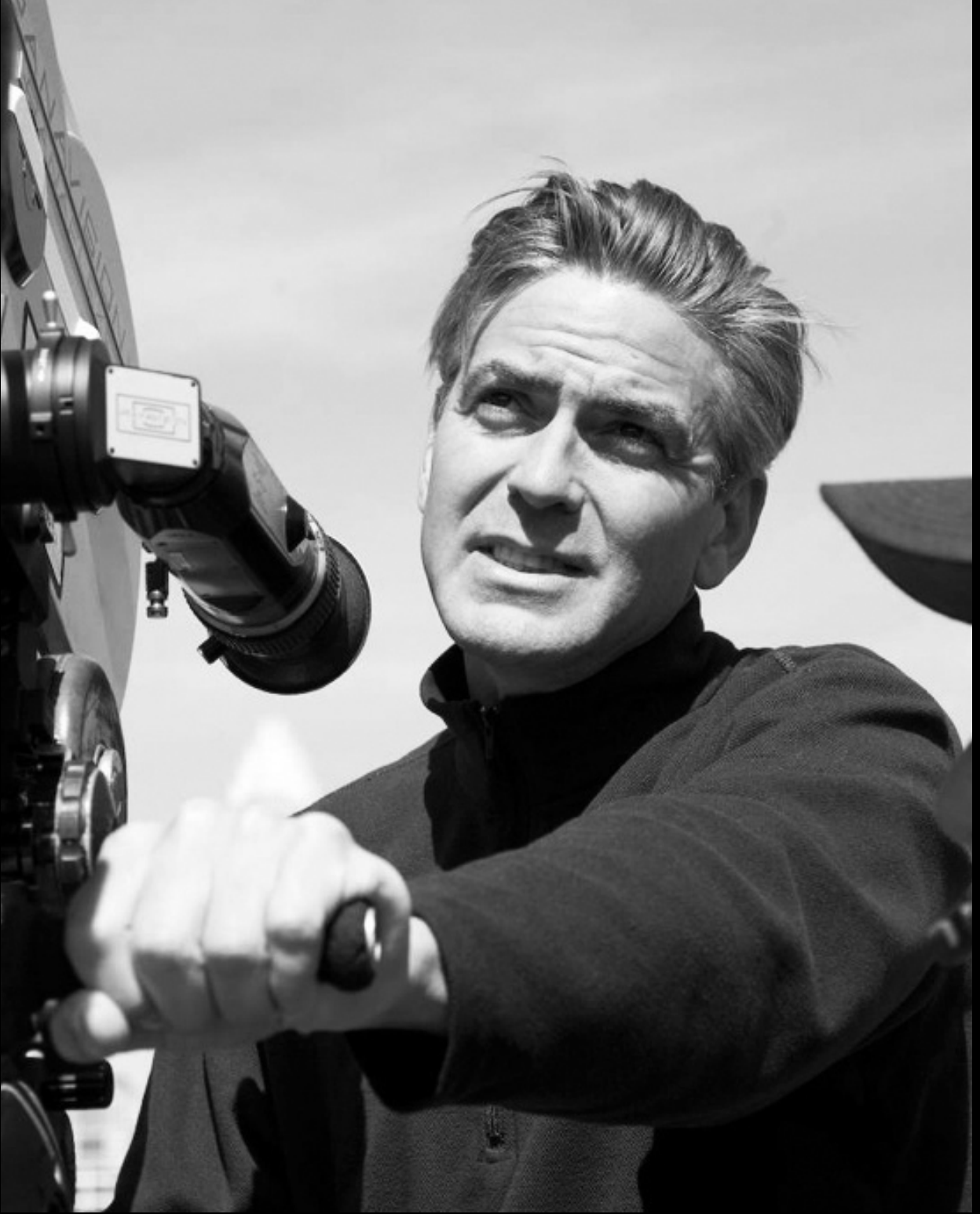
7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“YÖNETMENLİK GERÇEKTEN DE HEYECAN VERİCİ. EN NİHAYETİNDE,
BOYA OLMAKTAN DAHA EĞLENCELİ BİR ŞEY RESSAM OLMAK.”

George Clooney